

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE MACHTIGING VAN CANDIDATEN VOOR LEVENSVERZEKERING OM DE MAATSCHAPPIJEN IN TE LICHTEN.

Het artikeltje van collega PINKHOF: Een hardnekkige verkeerdheid, in het *Tijdschrift* van 8 Augustus j.l. bldz. 3698, geeft mij aanleiding tot de volgende opmerkingen.

Dr. PINKHOF vindt het verkeerd van de verzekeraars den verzekerde (lees: candidaat-verzekerde) een machtiging te doen ondertekenen, waarbij deze goed vindt, dat artsen, die hem behandelden of zullen behandelen, den verzekeraars de gevraagde mededeelingen verstrekken. Hierbij zou den verzekerde en nog wel den „onwetenden” verzekerde een verplichting worden opgelegd, waaraan hij niet kan voldoen. Nu kan ik in de eerste plaats met den besten wil niet inzien, welke verplichting de candidaat-verzekerde door de ondertekening op zich neemt. Immers met deze ondertekening houdt alles op, wat de Maatschappij van hem verlangt. Of de arts, die daarvoor in aanmerking komt, van dit verlot tot spreken gebruik zal maken, staat daar geheel buiten.

Dr. PINKHOF geeft uiting aan zijn misnoegen, dat die hardnekkige verkeerdheid maar steeds stand houdt niettegenstaande zijn herhaalde vermaningen, waaruit zoo iets spreekt van: Wanneer zal dit nu eindelijk eens uit zijn?

Welnu, ik voor mij meen, dat de verzekeraars verstandig zullen doen standvastig te blijven volharden in het kwaad.

Een voorbeeld uit het dagelijksche leven. Is het verkeerd, zou ik willen vragen, als een patroon bij het aanstellen van een nieuwe werkkraacht alvorens hiertoe over te gaan, inlichtingen inwint, en is het niet de natuurlijkste zaak ter wereld, dat de sollicitant diegenen, die de inlichtingen kunnen verstrekken, daartoe machtigt? En zou de sollicitant eenige kans hebben te worden aangesteld, wanneer hij zich tegen dezen maatregel ging verzetten? In zooverre is er volkomen analogie met het sluiten van een levensverzekeringscontract, dat ook hier goede trouw voorondersteld wordt en een van die uitingen der goede trouw is: het zonder eenige reserve goedvinden, dat er wordt geïnformeerd. Als verzekeraar zou ik zonder aarzelen iederen candidaat afwijzen, die daartoe niet bereid bleek. Ik kan mij trouwens niet herinneren, dat dit in mijn ervaring van vele jaren ooit is voorgekomen, behoudens in een paar gevallen, waarin den candidaten de ondertekening door den *keurenden* geneesheer was ontraden, omdat zij of hun nabestaanden daar wel eens last mee konden krijgen. Nader voorgelicht, hebben beide candidaten tenslotte ondertekend. De houding van den collega, tijdens de keuring in dienst van de Maatschappij, was natuurlijk onbehoorlijk en kon ook moreel niet door den beugel, daar hij hiermede „willens en wetens” den „onwetenden” candidaat (om de woordenkeus van PINKHOF te gebruiken), wees op de mogelijkheid, door niet mee te werken aan het bekend worden van de volle waarheid, een voordeel deelachtig te worden, dat hem anders misschien ontgaan zou. Hij ondermijnde daarmede de goede trouw, welke bij het aangaan van een contract, waarbij niet zelden groote sommen gelds zijn gemoeid, van beide zijden voorondersteld wordt.

Doelloos zou de machtiging alleen zijn, wanneer de geneesheeren desniettemin niet bereid waren tot spreken. Het tegendeel is waar: bijna zonder eenige uitzondering worden de inlichtingen met de meeste bereidwilligheid verstrekt, overtuigd als de artsen zijn, dat in menig geval de beoordeeling van het risico alleen door hun medewerking mogelijk wordt.

Terloops wil ik opmerken, dat de raad gegeven door de samenstellers der onlangs verschenen, overigens zeer prijzenswaardige *Medische Ethica* (bldz. 109 onderaan)

hiermede niet in overeenstemming is. Volgens deze samenstellers moet de mededeeling in het belang zijn van den candidaat of anders achterwege blijven. Dit uitgangspunt is mijns inziens verkeerd. De mededeeling moet dienen voor de beoordeeling of een contract van levensverzekering kan worden gesloten en zoo ja, op welke voorwaarden. Het belang van beide partijen eischt, goede trouw voorondersteld, volledige inlichtingen. Een keuringsrapport wordt ook niet achterwege gehouden, wanneer het minder gunstig voor den candidaat uitvalt. Zoo voelen het ook de collega's, die nagenoeg zonder uitzondering, er niet alleen geen enkel bezwaar tegen hebben eigen patiënten te keuren, maar daarop dikwerf bijzonder gesteld zijn. Eens heb ik een collega, die bezwaar maakte mij in te lichten, er toe kunnen brengen, dit wel te doen, door hem te doen gevoelen, dat hij de oorzaak zou kunnen zijn van het onverzorgd achterblijven der nabestaanden bij het overlijden van den candidaat, wanneer door zijn gebrek aan medewerking de verzekering niet kon worden gesloten.

Ik vermoed, dat PINKHOF's bezwaren eigenlijk meer gericht zijn tegen de machtiging tot mededeeling van de *doodsoorzaak* dan van *ziekten* tijdens het leven van den candidaat. Ik laat hier het beroepsgeheim geheel onbesproken; ik ben zeer tevreden met de gewoonte, zooals deze thans bestaat, waarbij de collega's in ruime mate medewerken tot het bijeenbrengen van een zoo juist en volledig mogelijke statistiek der doodsoorzaken. Maar ik vrees, dat dit minder vlot zou gaan, wanneer niet algemeen bekend was, dat de verzekerde indertijd de bedoelde machtiging heeft ondertekend; enkele collegae hebben mij er wel eens uitdrukkelijk naar gevraagd.

Ik vind in PINKHOF's artikeltje weer het argument, dat ik nooit heb kunnen waardeeren en dat op mij den indruk maakt van een versleten spitsvondigheid, namelijk dat niemand bij voorbaat een ander kan machtigen iets omtrent hem mede te deelen, tenzij hijzelf weet, wát omtrent hem zal worden medegedeeld.

Maar weet dan, zou ik willen vragen, de sollicitant van wien zoo straks sprake was, hoe de mededeelingen van zijn vroegere patroons precies zullen luiden? Weet de candidaat voor levensverzekering soms *wel* hoe het keuringsrapport zal uitvallen, wat de waarde zal zijn van den bloeddruk, welke de samenstelling der urine, wat de uitslag van de proef van WASSERMANN? Toch heeft hij te voren goed gevonden, dat dit rapport, *van welks inhoud hij geen kennis mag nemen*, onverkort aan de Maatschappij wordt medegedeeld. Waarom dan ten aanzien van de doodsoorzaak de onbekendheid daarvan ten tijde van de machtiging in het geding gebracht?

Den Haag, 16 Augustus 1936.

H. J. COERT.

Een paar opmerkingen slechts.

Een sollicitant weet wél, wat zijn vroegere patroon van hem te vertellen heeft. Een patiënt weet *niet*, wat zijn dokter omtrent hem zou hebben mee te deelen.

De bereidheid van vele artsen om te handelen in strijd met besluiten onzer Maatschappij is geen onbekend verschijnsel, maar mag daarom nog niet als voorbeeld worden gesteld. Ik veronderstel, dat COERT hierbij niet het oog heeft op *geoorloofde* beantwoording van bepaalde vragen *van den geneeskundigen adviseur*, naar aanleiding van een bepaald punt in het keuringsrapport, waarbij de behandelende arts dan altijd eerst de toestemming van den voorsteller moet vragen, zoodat de toestemming „bij voorbaat en in onwetendheid” dan overbodig is.

Keuring van eigen patiënten is naar mijn overtuiging volkomen verkeerd.

Dat de voorsteller goed vindt, dat de keurende arts, die niet *zijn* vertrouwensman is, en aan wiens keuring bij zich onderwerpt, den verzekeraar alles mededeelt, wat hij vindt, is niet te vergelijken met de toestemming, aan den vertrouwensman, waarover ik het heb gehad. In no. 26, blz. 3060 vindt men nog eenige gronden voor mijn standpunt, die ik dus hier niet behoef te herhalen.

De redactie van *Medische Ethica* moge voor zichzelf antwoorden op de tot haar gerichte aanmerking.

H. PINKHOF.